

voerige verhandeling te vinden is van de hand van dr. L. J. J. MUSKENS: „over drie ruggemergoperaties wegens nieuwvorming”. Deze verhandeling bevat vele belangrijke bijzonderheden betreffende de locaaldiagnostiek dezer gezwellen, en daardoor is het iedereen, die belang stelt in dit onderdeel der neurologie, ten zeerste aan te raden om bij de bestudeering van dergelijke gevallen ook de genoemde voordracht weer eens op te slaan.

G. C. BOLTEN.

VOORBEREIDING VAN HET REEDS BESTAANDE.

Uit de notulen der buitengewone algemeene vergadering van 1 en 2 Mei j.l. zie ik niet met bewondering, wel met verwondering, zooals THORBECKE eens zeide, dat men na breedvoerige discussie heeft besloten een bindend besluit voor te bereiden ... dat al bestaat, namelijk een bindend besluit om de leden der Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst te verbieden, zich als behandelend arts te verbinden aan eene instelling voor middenstandsverzekering. Eene instelling die behandelende dokters aanstelt, dus geneeskundige behandeling verstrekt, is een ziekenfonds¹⁾ of ze zich zoo noemt of niet, evenals omgekeerd het „middenstandsziekenfonds” hier ter stede geen ziekenfonds is, al noemt het zich zoo. En aangezien die instellingen zeker niet zullen voldoen aan de eischen van ons bestaand bindend besluit 1917, is het reeds nu aan de leden der Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst verboden zich als behandelend geneeskundige daaraan te verbinden en is daartoe geen nieuw bindend besluit noodig.

Maatschappij-leden, die, blijkens het bericht van het Hoofdbestuur in dit *Tijdschrift* van 17 Augustus, zich reeds als behandelend geneeskundige hebben verbonden, hebben dan ook reeds in strijd met het bestaand bindend besluit gehandeld.

's-Gravenhage, 14 Augustus 1918.

Dr. D. SNOECK HENKEMANS.

KLINISCHE ONDERZOEKINGEN OVER DE BLOEDKATALASE.

Uit de opmerkingen, die dr. G. J. V. THIENEN in dit *Tijdschrift*, afl. van 3 Aug. '18 bladz. 406 en 407, maakt, blijkt, dat de schrijver het doel van mijn opstel in de afl. van 20 Juli '18 bladz. 245 e.v. niet heeft begrepen. Mijn beschouwingen zouden volgens dezen schrijver niets te maken hebben met zijn proefschrift; ontdaan van hun wiskundig kleed, zouden ze neerkomen op de algemeen erkende en bekende waarheid, dat men de hoeveelheid ferment niet recht evenredig mag stellen aan de door het ferment ontlede stof etc.. Welnu, mijn beschouwingen hadden tot doel aan te toonen, dat de in het proefschrift gevolgde *rekenwijze* onjuist was, en van een wiskundig kleed behoeft er niets ontdaan te worden, want de wiskunde, die bovendien elke H. B. S.-leerling van de 5e klasse kan begrijpen, diende om die onjuistheid te bewijzen. Bovendien wees ik erop dat dit proefondervindelijk kan blijken (zie bladz. 248), dus zonder gebruikmaking van eenige wiskundige beschouwing.

De in het proefschrift gevolgde rekenwijze voert een *fundamenteele fout*, die opgesloten ligt in mijn vraag, gesteld op bladz. 250 van bovengenoemde verhandeling, „welke functie van het enzym kunnen wij ooit bepalen, wanneer wij ter berekening een formule gebruiken, die het beeld niet is van de reactie, die wij bestudeeren, om die functie te vinden?”

Het zal nooit mogelijk blijken op deze wijze een functie van het enzym vast te stellen. Daarom heb ik geschreven over een *foutief begrip*, dat in de klinische chemie ingang heeft gevonden.

De heer VAN THIENEN is het met mij eens, dat hij geen *hoeveelheden* enzym heeft berekend; zou ik dan mogen vragen, welke functie van de bloedkatalase hij dan wel

¹⁾ De afgevaardigde van *Zaanland* schijnt de eenige geweest te zijn, die dit inzag (bladz. 220—221); echter heeft ook hij de consequentie daarvan ten opzichte van het bindend besluit niet getrokken.

denkt bepaald te hebben? Een hoeveelheid omgezet waterstofperoxyde is toch niet een functie van de katalase zelf; zij kan slechts dienen om een functie van dat enzym te vinden.

In zijn ingezonden mededeeling zegt VAN THIENEN op bladz. 406, dat aan een ieder, die zich met fermentstudies bezighoudt, mijn beschouwingen bekend zijn. Het verwondert mij daarom ten zeerste dat de schrijver van het proefschrift over een dergelijke fundamenteele fout kan heenstappen en onder het hoofdstuk *carcinoom* niet de volgende *conclusie* heeft toegevoegd:

„Berekenen wij echter de gevonden waarden met behulp van de logarithmische formule, dus bepalen wij relatieve hoeveelheden van het enzym, dan blijft elke waarde beneden de gemiddelde waarde van die, gevonden bij normale personen.

Ik zou hieraan willen toevoegen, dat de mogelijkheid dus niet buitengesloten is, dat wij een waardevol hulpmiddel in handen hebben ter vaststelling van de diagnose carcinoom; mits wij maar *nauwkeurige* waarnemingen doen en die berekenen, zooals dit moet gebeuren. Het spreekt vanzelf, dat wij over veel meer proefmateriaal moeten beschikken om tot een beslist oordeel te komen.

A. W. VISSER.

MORPHINE-OPLICHTERIJ.

Dezer dagen ontving ik door tusschenkomst van een bode, een schrijven van een der doktoren uit het Westland, waarin deze mij verzocht, hem te willen helpen aan een half tot één gram hydrochloras morphini, en 5 ampullen à 1 c.c. à 10 milligram H.Cl. morphini. De geheele brief was zóó in de vormen, dat ik mijn personeel machtigde, genoemden dokter een gram morphine af te geven, en de gevraagde ampullen. De factuur van het geleverde werd den medicus per post nagezonden. Twee dagen daarna ontving ik van dien medicus per post een schrijven, waarin hij mij mededeelde, dat hij nooit een schriftelijke bestelling aan mij had gedaan, en dat ik hoogst waarschijnlijk het slachtoffer was geworden van een morphinist-oplichter, die ongeveer alle Westlandsche artsen (ook hem) al heeft opgelicht, en het thans bij apothekers in Den Haag probeerde. Ik heb den heer Inspecteur van de Volksgezondheid van het gebeurde onmiddellijk in kennis gesteld, en mocht van hem vernemen, dat hier hoogstwaarschijnlijk dezelfde persoon in het spel is, die reeds zooveel doktoren en apothekers te pakken heeft gehad.

Zoo vraagt hij ook schriftelijk morphine ter leen voor collegae, doktoren, zelfs tot hoeveelheden van *vijf* gram!

Zou het geen aanbeveling verdienen, speciaal in dezen tijd, waar Holland overstelpt is met vreemdelingen, dat de medici bij het voorschrijven van morphine zich bij voorkeur bedienen van receptenbriefjes met *bedrukt* hoofd en bovendien het recept niet *parafereen* doch van hun *volle handteekening voorzien*? Wanneer zij bovendien bij het opgeven van hun orders zich ook bedienen van bedrukte briefhoofden, of bedrukte kaarten, lijkt het mij mogelijk langs dezen weg de contróle voor de onrechtmatige verkoop van morphine en andere heroische vergiften mogelijk te maken.

's-Gravenhage,
19 Augustus 1918.

Dr. J. BLOMBERG JR.,
Apotheker.

BRIEFWISSELING.

Collega T. J. JASKI deelt ons mede, dat collega J. E. KROON te Leiden hem naar aanleiding van een vraag aan het slot in het feuilleton in n°. 6 van het *Tijdschrift van Geneeskunde*, op bldz. 476 gedaan, het volgende schrijft:

- 1°. Bord, boort, bort, buikwee of galbraken is het zelfde;
- 2°. Belette doorzwelging = deglutitio = ter neer kunnen slikken;
- 3°. gierst koorts = febris miliaris;